Hồi thứ mười lăm
Yến quân sư hết lòng tấu rõi
Chung quốc mẫu bị biếm Lãnh cung

Nói về Tề vương, nghe cung nga vào báo, Chung hậu đánh chết Cao phi, thì tay chân bủn rủn, hai hàng nước mắt rưng rưng, nghẹn ngào hồi lâu rồi nổi giận hét lớn rằng:

– Ngự lâm quân ở đâu, hãy vào Chiêu Dương bắt con xú phụ ấy đem ra phân thân nó cho mau.

Ngự lâm quân lãnh chỉ tức tốc đi liền, vào đến nơi bèn cậy Thái giám báo giùm. Thái giám vào trong báo cho Nương nương hay rằng:

– Có thánh chỉ đến cung.

Chung nương nương liền bày hương án quỳ xuống tung hô rồi mới lãnh chỉ mở ra xem. Xem chỉ vừa xong, liền nổi giận, ý muốn vào triều bắt hôn quân mà đánh, song nghĩ vì tai nạn phải sao chịu vậy, bèn dằn lòng chịu thuận theo lẽ trời, liền trói mình vào triều quỳ trước Kim Loan điện tâu rằng:

– Tôi tuy phạm phép, song họa ấy cũng bởi nơi Cao phi mà ra, nhân vì tôi đánh với con yêu mê mỏi, nên ở tại Cẩn thân điện mà nghỉ ngơi; chẳng dè có Tây cung Cao phi đem yến đến dâng, tôi cũng vì tình Bệ hạ mà đãi va rất hậu cho ngồi đồng tịch với tôi, lại đãi va như tình em chị, ai ngờ va lại sinh lòng lang độc, bỏ thuộc độc vào rượu mà hại tôi, vả lại tôi đây chẳng phải là loài săng cỏ chi, mà để cho lầm kế gian của hắn; một là tôi thấy mặt va đày những sát khí, hai là tôi nghe hơi rượu khác thường, ba là thấy va ân cần thái quá, nên phải phát nghi, tôi bèn mời va uống trước là có ý thử coi, chẳng dè va lại nói ngược mà vu cho tôi rằng bỏ thuốc độc hại va, bởi cớ ấy nên tôi nóng giận mà đánh lỡ tay, chớ thật là tôi không có lòng cố sát, sẵn đây có một bình rượu độc làm bằng, xin Chúa công xét lại.

Tề vương nghe tâu dứt lời thì nổi giận lôi đình, bèn mắng lớn lên rằng:

– Loài xú phụ, bởi mi ở trong rừng, ăn những gan hùm mật gấu, nên c ảgan mới dám giết Ái phi của ta, lời người xưa có nói: hễ giết người thì thường mạng, thiếu nợ phải trả tiền, mi còn chối cãi chi được. Trị điện tướng quân ở đâu, hãy bắt con xú phụ này phân thây muôn đoạn mà rửa hờn cho trẫm.

Trị điện tướng quân ứng thinh nói rằng:

– Hạ thần lãnh chỉ.

Cả triều văn võ thảy đều thất sắc. Bỗng nghe Chung hậu nạt lớn lên rằng:

– Ai dám xông vào động đến ta thử coi?

Nói rồi lại chỉ Tề vương mà mắng rằng:

– Người chẳng phạm đến cọp, thì cọp có đâu dám ăn người, bởi Cao phi độc ác, buộc lấy tội chết cho mình, mi là đứa hôn quân thất chính, lại còn bênh vực đứa gian phi, ta là Chung Vô Diệm đây, mi dám chọc tới ta, thì ta ắt đánh chết mi luôn thể.

Tề vương nghe nói thất kinh, trong lòng khiếp sợ, không biết liệu làm sao; bỗng có quân sư Yến Anh bước ra tâu rằng:

– Tôi xét lại việc ấy, chẳng phải là lỗi của Chung nương nương, vậy xin để cho tôi nghiệm lại bình độc dược mà coi, thì tường trong đục.

Tề vương nói rằng:

– Nếu Tiên sinh biết được bình rượu độc ấy thì nói cho trẫm nghe.

Yến Anh liền lấy bình rượu rót ra mà coi hồi lâu mà tâu rằng:

– Rượu này màu nó xanh, mùi bay lên khó chịu, ngửi cái hơi nó thì đà xuất hạn, hễ ai uống nhầm thì nội trong một giờ ba khắc phải bỏ mạng, ấy là La Hồng liên mà tẩm với rượu, thật là độc mười phần, may mà Nương nương biết được, ấy cũng là phúc lớn của triều đình; nay gian phi thác rồi, thì cũng là đáng tội; Bệ hạ chẳng cần truy cứu nữa làm chi, xin hãy bỏ qua mà tha cho Quốc mẫu cho rồi, ấy thật là nước nhà may mắn mà bá tính cũng may lắm.

Tề vương nghe nói làm thinh hồi lâu rồi kêu Chung hậu mà nói rằng:

– Dẫu cho Cao phi có quấy đi nữa, thì mi cũng phải vào triều tâu cho trẫm biết, để trẫm bắt nó trị tội, có lẽ nào mi dám tự chuyên đánh chết nó đi, thật mi khi trẫm thái quá, và cũng chẳng kiêng phép nước, lấp lý luận ra, thì tội mi đáng thác đã đành, nhưng mà trẫm nghĩ vì mi trừ yêu quái có công, nên trẫm dung cho mi tội thác, còn tội sống thì trẫm phải trừng, nay trẫm đẩy mi vào chốn Lãnh cung, mi phải tuân lời.

Chung hậu tạ ơn rồi cởi áo rồng ra, mặc đồ thường đi theo cung quan vào chốn Lãng cung mà chịu tội. Vào đến nơi bốn nphía lạnh lùng, trong ngoài tối tăm, đêm ngày không phân biệt, rất nên khổ sở.

Chung hậu bèn ngước mặt lên trời vái rằng:

– Nếu tôi có phần làm Chiêu Dương hoàng hậu, thì xin cho tôi ra khỏi chốn này cho sớm, bằng mà mạng lý của tôi đã hết, thì cho tôi chết cho rồi, cho khỏi chịu vòng cực khổ.

Nói về bà Lê Sơn Thánh mẫu, ngày kia đang ngồi trong động, bỗng đâu mắt máy thịt run, bèn co tay toán quẻ thì biết Mạo đoan tinh mắc nạn, bị biếm vào Lãnh cung, liền

đòi Hỏa đức Tinh Quân đến dạy sai mười hai vị Hỏa Long kíp xuống phàm trần cứu độ Chiêu Dương, lại sai hai mươi bốn tên ma nữ xuống phục thị đêm ngày.

Từ ấy chốn Lãnh cung đêm ngày sáng suốt, trong ngoài ấm áp, chẳng còn lạnh lùng như trước nữa, bữa ăn bữa uống có hai mươi bốn tên ma nữ lo lắng sẵn sàng, miếng ngon vật lạ chẳng thiếu chi, từ đó Nương nương mới được thanh nhàn, an lòng ở chốn Lãnh cung chờ cho tai qua nạn khỏi.